

Időutazás: a kezdetek

Komor, esős idő fogadott bennünket október 11-én. A szürke utcákat, és didergő kezeket azonban elfeledtette az a beszélgetés, amelyre a közösségi teremben került sor. Üdítő, lelkesítő és lélekerősítő találkozásban lehetett részem Varga Fanni szerkesztőtársammal együtt: Esztergály Előd Gáborral beszélgettünk, a Protestáns Téka megálmodójával és legelső szerkesztőjével. Utaztunk az időben. Foglalkoztunk az elindulással, és beszélgettünk az újság jelenéről is. Nagy örömmel vártuk ezeket a pillanatokot, és ezt az örömet most Veletek is szeretnénk megosztani, kedves Olvasók! Előddel való beszélgetésünk egy-egy párbeszédébe hívunk meg Benneteket, honnan indult a Téka.

Mielőtt a Tékáról esett szó, megkértük, meséljen nekünk jelenéről, szolgálatáról.

Mivel foglalkozol?

Annak a gyülekezetplántáló programnak vagyok a részese, amelyet néhány évvel ezelőtt főtiszteletű Szabó István püspök úr indított el. Missziós lelkész vagyok Csömörön és Nagytarcsán, amely alapvetően római katolikus és evangélikus település, de az elmúlt évtizedek beköltözéseinek köszönhetően mára a reformátusság is számottevő. Idén szeptemberben volt hat éve, hogy idekerültem, és hogy mennyi minden történt ebben a hat évben, az is mutatja,

hogy idén hozzáfogtunk gyülekezeti otthonunk felépítéséhez.

Előtte voltál már gyülekezetben, vagy egyből mély vízbe kerültél?

A válaszhoz hozzátartozik, hogy idősebb fejjel kezdtem a Teológiát. Közgazdász diplomával, a vállalkozói világból hívott el Isten a lelkészi szolgálatra. 27 évesen kezdhettem el az itteni tanulmányaimat, és 32 évesen végeztem. A segédlelkészi évemet az Északpesti egyházmegegyénél töltöttem. Onnan kerültem Csömörre és Nagytarcsára. Így hát egyrészt mély víz volt, ugyanakkor az életkorom miatt annyira mégsem.

Milyen volt a Teológia légköre?

Jó volt teológusnak lenni. Megismerve más felsőfokú intézményeket, azt tapasztaltam, hogy a Teológia légköre sokkal családiasabb, barátságosabb. Nemcsak a létszám miatt, hanem az emberek lelkisége miatt is. Szerettem ide járni, habár a családom és a munkám miatt nem tudtam teljesen részese lenni a teológusok mindennapi életének. Ami érdekes, hogy a mi évfolyamunkban több másoddiplomás is volt. Emlékszem, hogy ezt tanáraink is mindig megjegyezték.

Hogy indult el a Téka?

A Teológia tanulmányaim előtt már dolgoztam. Éveken át egy magyar östörténet kutatással foglalkozó könyvkiadónál voltam szerkesztő. Ezek az évek hatással voltak rám. Úgy jöttem a Teológiára, hogy már tudtam tördelni és szerkeszteni. Fontosnak tartottam, hogy a teológián legyen egy diákújság. Nem csak a diákok szempontjából, az ő formálásukra, hanem kifelé, a gyülekezetek felé is. Úgy éreztem akkor, hogy a teológia és a gyülekezetek között nemcsak fizikai, hanem átvitt értelemben is egy jó vastag fal húzódik meg. Arra jutottam, hogy egy diákújság alkalmas eszköz lehetne arra, hogy közelebb hozza a teológiához a gyülekezeteket és fordítva a gyülekezetekhez a teológiát.

A Téka létrehozásának ötletét először kételkedve fogadta a professzorok többsége, de végül hozzájárult a Kari Tanács. A dékán – Békési Sándor – lett a felelős kiadó, aki az elejétől fogva támogatta a kezdeményezést. Kéthavonta jelent meg az újság, és hamar összeállt egy lelkes kis csapat, mint „szerkesztőbizottság”.

Úgy próbáltuk a témákat meghatározni és körüljárni, hogy az egyszerre legyen érdekes a gyülekezeti tagok és a teológusok számára. Már az első számban törekedtünk erre. 2006 őszén jelent meg – éppen tíz éve –, a fő témát az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulója adta. Nemcsak korabeli áhítatot, írásokat közöltünk, hanem megpróbáltunk megszólaltatni olyan lelkészeket, akik éltek ebben a meghatározó időszakban. Aztán volt egy Ravasz László emlékszámunk is, amelyben például interjúkat készítettünk olyan gyülekezeti tagokkal, akiknek valamilyen személyes emléküket volt a Püspök úrral. Készítettünk tematikus számot a „Szeretevonatok”-ról, az éppen aktuális kiállításához kapcsolódóan. Ebben is olvashattunk személyes élménybeszámolót egy vidéki gyülekezeti tagtól. Vagy téma volt egyszer az egyházzene kérdése is. Az előkészítő munkálatokat már hónapokkal korábban elkezdtük, ugyanis készítettünk egy kérdőívet, mellyel a gyülekezeteket éneklési szokásait kívántuk felmérni. A hallgatók által széthordott és összegyűjtött kérdőíveket végül összegeztük, és a tanulságokat leközzöltük ebben a tematikus számban.

Mit takar a név: Protestáns Téka?

Volt némi tudatosság, de inkább azt mondanám, hogy döntően a Lélek indított erre a névválasztásra. Nem konzultáltam erről senkivel, megfogalmazódott bennem, leírtam, és így vittem a Kari Tanács elé. Emlékszem, meg is kérdezték, miért éppen Protestáns, miért nem Református a Téka. A protestáns jelző számomra azt jelenti, hogy nemcsak magunknak szól, és nemcsak rólunk szól. Egyfajta nyitás fogalmazódik meg ebben a jelzőben, ugyanakkor mégis teljesen a magunkénak vallhatjuk. Miért Téka? Az fogott meg ebben a népi bútordarabban, hogy a családok a legféltettebb értékeiket őrizték benne. Nem a pénzüket – azt máshova rejtették –, hanem például a Bibliájukat és a zsoltaroskönyvüket. Értéktartó, értékhordozó volt ez a kis

faliszekrény, és azt szerettem volna, ha a Protestáns Téka is ilyen lenne.

A tanárok végül megengyhültek?

Meg. Sőt egy-két jó lapszám után már kifejezetten büszkék voltak arra, hogy ilyen diákújsága van a budapesti teológiának.

Egyszer a következő idézetet olvastam egy termék címkéjén: nostalgia isn't what it used to be. Sok mindenről beszélgettünk, hogy hogyan volt és hogyan alakult a Téka, azonban biztos vagyok benne, hogy nem zárult le, rengeteget tehetett hozzá ahhoz, aki lettél. Mit profitáltál belőle? Milyen hatással van a jelenedre?

Jó kérdés. Ezen eddig még nem gondolkoztam el. A Téka egyrészt eszköz volt arra, hogy hivatást építsünk a teológia és a gyülekezetek kö-

zött, ugyanakkor értéket is akartunk közvetíteni vele. Másrészt pedig számomra egy mankó is volt. Említettem, hogy másoddiplomás felnőttként érkeztem a Teológiára, így egy teljesen más világ tárult fel előttem, mint amit addig megszoktam, és ez egy belső feszültséget eredményezett bennem. Igazából eddig nem is gondoltam erre, de így visszagondolva talán pont a Téka volt az, ami segített ezt a belső feszültséget feloldani. A Tékának egészen biztos nagy szerepe volt abban, hogy azt érezzem: én ide tartozom a Teológiához, a teológusok közé. Jó a Tékára visszaemlékezni, és nagyon örülök annak, hogy immár a 10. évfolyam jelenik meg.

Mit üzenél az olvasóknak?

Használják ki a Téka adta lehetőségeket. Tegyék hozzá a magukét, amit ők tudnak beletenni, és vegyék ki belőle ami megérinti őket. A Téka, mint diákújság, segíthet abban, hogy jobban megismerjék önmagukat, az egyházat, a gyülekezeteket, a világot. A Tékának megvan ez a lehetősége, alkalmas eszköz lehet erre.

Mit üzenél a munkatársaknak?

Ne szűnjenek meg imádkozni. Sokszor emberfeletti és embert próbáló nehézségekbe ütközhetünk egy ilyen szolgálatban. Kérjete az

Úrtól bölcsességet és vezetést, hogy megláthatatok például, mi legyen a következő lapszám-ban, milyen témáról szóljon, kit kell felkérni a cikk megírásához. Az Úr jó tanácsadó, és ha tényleg az Ő akaratából van az újság, akkor Ő már előre el is készítette azt. Akkor minden simán fog menni, és áldás lesz a munkátokon.

Nem hiábavaló a fáradozásotok, mert ha a Téka akár csak egy embernek is segít megismerni Krisztust, segít lélekben az Úr felé fordulni – egy áhítat, egy személyes bizonyoságtétel révén –, akkor már megérte a sok munka. Most rajtatok a sor, a ti kezetekben van a stafétabot. Az Úr legyen veletek!

Köszönjük! Hálásak vagyunk ezért a beszélgetésért, hogy időt szántál erre a találkozásra. Isten áldja szolgálatodat a gyülekezetben!

Bogyó Zsófia

